

паднѣла, а търговецъ-тъ и не усѣтилъ. Умно-то куче видѣло, кога паднѣла торба-та; помъчило се да я повдигне съ зѣби-тѣ, нѣ видѣло, че нѣма толкова сила. Тогава куче-то оставило торба-та, спуснѣло се при стопанинъ-тъ си, зело да се хвърля на конь-тъ и люто да лае. Търговецъ-тъ, безъ да знае каква е работа-та, каралъ се на куче-то, викалъ на него и го ударилъ съ камшикъ-тъ си, нѣ ништо не помогнѣло! Вѣрно-то куче пакъ си се хвърляло на конь-тъ съ такъва лютость, като да иска да свали стопанинъ-тъ си отъ конь-тъ. Куче-то като видѣло, че ништо не помага и че търговецъ-тъ все си върви, зело да хапе крака-та на конь-тъ, за да накара стопанинъ-тъ си да се върне назадъ. Търговецъ-тъ се уплашилъ: той си помислилъ, че куче-то му е *по-бѣснѣло* и, като знаелъ колко сѣ опасни бѣсни-тѣ кучета, реклъ да упушне вѣрний си слуга. Много врѣме той опште се мъчилъ да се откачи отъ куче-то и съ добромъ, и съ заплашване, и съ удране; нѣ като видѣлъ, че ништо не помага, истеглилъ пистолъ-тъ и съ стиснѣто срѣдце грѣмнѣлъ на вѣрно-то си куче. Горко-то животно паднѣло; нѣ слѣдъ една минута пакъ се повдигнѣло и съ жално вияне, облѣно въ кръвъ, мъчило се да върви слѣдъ стопанинъ-тъ си. Търговецъ-тъ много обичалъ вѣрно-то си куче; тежко му било да го гледа, какъ се мъчи, та шибнѣлъ конь-тъ си и отбѣгнѣлъ на напръдъ. Търговецъ-тъ, като се отдалечилъ малко, реклъ да види, што е станѣло горко-то животно, и дори тогава, като се обръщалъ назадъ, видѣлъ че нѣма торба-та съ пари-тѣ. Тогава разбралъ търговецъ-тъ зашто толкова упорито лаяло и се хвърляло на него горко-то куче, и му станѣло повече жалъ за ку-